

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Un somni de Déu

Fa uns dies vaig llegir un document dels bisbes belgues que em va cridar molt l'atenció, ja que parlaven del somni de Déu per a la humanitat. Crec que compartir amb vosaltres el seu missatge ens pot ajudar a viure l'eix de la *fraternitat*, que és l'objectiu de la nostra arxidiòcesi per enguany. Mireu el que diuen els germans bisbes:

«En els nostres dies, haver de conviure amb un gran nombre de gent se sent cada vegada més com una càrrega. Vivim molt a prop els uns dels altres i hi ha quantitat de lleis i reglamentacions que miren de regular les relacions interpersonals [...]. A més, aquestes [persones] són sovint molt diferents de nosaltres. Molt aviat ja no hi haurà al món un lloc que sigui homogeni quant a raça, color, llengua o religió. I llavors se sent dir: "Doncs deixeu-me que m'ocupi de mi mateix i del meu petit món".

«I, tanmateix, viure en comunió amb molts altres, fins i tot diferents, és el primer somni de Déu per a la humanitat. El paradís era l'àmbit per excel·lència de la coexistència: els éssers humans, les plantes, els animals i tot el cosmos. Es posaven noms per poder-se conèixer i per poder-se interpel·lar mútuament. Llavors regnava la pau, la serenitat i l'alegria. [...] La vida en comú amb els altres no era una càrrega, si-

nó una gràcia.» (Conferència Episcopal de Bèlgica, *No sabeu interpretar els signes dels temps?* (Cf. Mt 16,3b), 2007, n. 60-61)

Per què ens costa la convivència, per què ens costa la fraternitat? Potser perquè hem oblidat que la fraternitat suposa sempre una paternitat. Potser

hem volgut viure una fraternitat òrfena. L'absència d'un mateix pare fa que ens costi molt més acceptar les diferències de l'altre, i som temptats de viure en l'auto-referencialitat: «Deixeu-me que m'ocupi de mi mateix i del meu petit món».

La fraternitat és un do que Déu Pare vol regalar a cada un dels seus fills. No és una conquesta o un mèrit per ser bones persones. És un do que respon a un gran desig que Jesucrist demana al Pare: «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu.» (Jn 17,21)

Ara bé, fixem-nos que no és un desig capritxós de Déu. Nosaltres necessitem la fraternitat, necessitem la companyia per viure, per conèixer-nos a nosaltres mateixos, per afrontar les dificultats, per prendre decisions, per celebrar la vida. La fraternitat és un do i alhora una necessitat. Ens demana l'esforç d'intentar mirar l'altre no des de la sospita sinó buscant reconèixer-hi la presència del Senyor.

Viure la fraternitat com a actitud de conversió pastoral no és només perquè puguem ser millors cristians o viure amb més pau i alegria, sinó que està al servei de l'evangelització: «Perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17, 21). No hi ha millor anunci de l'Evangeli que una comunitat que se sent estimada pel Senyor, que s'estima i estima...

Benvolguts germanes i germans: la fraternitat no ens vindrà per una xarxa de normes i decrets, com apuntaven els bisbes belgues. Demanem al Pare el do de la fraternitat, perquè puguem viure el somni de Déu i anunciar un regne de pau, serenitat i goig!

ACTUALITAT

Multitudinària pregària amb Taizé a Santa Maria del Mar

Unes 2.500 persones es van aplegar el passat 3 de gener a la basílica de Santa Maria del Mar per pregar amb la comunitat de Taizé. Els germans d'aquesta comunitat tornaven de Madrid, on es va celebrar la Trobada Europea de Joves que es fa cada any i que s'ha celebrat a Barcelona en dues ocasions. El germà Alois, prior d'aquesta comunitat, va declarar que aquesta aturada a Barcelona era gairebé obligatòria pel

gran vincle d'aquesta comunitat amb l'església local de Barcelona. «No volem arribar a Taizé sense aturar-nos aquí a Barcelona. Poder trobar-nos per pregar en aquesta basílica és un veritable regal», digué el germà Alois. A la trobada, que va concloure amb una adoració de la Creu, hi van assistir el bisbe auxiliar de Barcelona Antoni Vadell, que va donar la benvinguda a la comunitat de Taizé; l'abat de Mont-

serrat, Josep M. Soler; les abadeses de Sant Benet de Montserrat, Maria del Mar Albajar, i de Sant Pere de les Puel-

les, Esperança Atarés, i nombrosos preveres, diaques i laics, sobretot joves.

ENTREVISTA

L'humanisme d'Orwell

ORIOI QUINTANA

«George Orwell va ser un autèntic geni. Escrivia sense por. Era sempre molt conscient que el que deia li podia portar problemes i enemics; però, malgrat tot, sempre defensava el que pensava». El doctor en humanitats i professor adjunt a la Càtedra d'Ètica i Pensament Cristià de l'IQS, Oriol Quintana, que ha estudiat a bastament Orwell, ha estat guardonat amb el XXVI Premi Joan Maragall per l'obra *La condició de l'home corrent: sobre l'humanisme de George Orwell*.

Des del punt de vista cristià, què des-tacaries del seu testimoni?

Orwell va rebutjar el cristianisme i la fe religiosa als catorze anys. Però creia en l'existència de la veritat. I jo em plantejo: si Déu és la veritat, aleshores la veritat és Déu, no? Un autor catòlic, per criticar-lo, va dir que Orwell posava la veritat per sobre de Déu. Pobre! Volent defensar el catolicisme estava dient que per una banda està la veritat i, per una altra, la fe catòlica! Orwell era així: al costat seu tothom quedava retratat, tard o d'hora.

Per què creus que han premiat l'obra?

Orwell va escriure amb un llenguatge senzill; per tant, no ha estat difícil explicar les seves idees. El que va dir és molt rellevant avui. La Fundació Joan Maragall, en el fons, no m'ha premiat a mi, sinó les idees d'Orwell.

Les idees d'Orwell t'han ajudat en la teva vida cristiana?

I tant! Orwell venia a dir, independentment de si eres creient o ateu, de dretes o d'esquerres, que l'únic que comptava era que fossis honest i coherent, i que mai abusessis del molt o poc poder que tinguessis. Un cristià, quan ha de fer examen de consciència, ha de plantejar-se exactament si ha mentit, si ha estat deshonest, si s'ha aprofitat dels altres... Pots anar molt a missa i pregar molt, però el que compta realment és això.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Mostra't, Senyor!

Dues o tres vegades l'any, un dia feiner, al vespre, s'aplega un centenar i mig de persones en una proposta singular adreçada especialment als joves. La música i la pregària es troben en el marc d'una església, al centre de la ciutat secularitzada, a iniciativa d'un religiós i un grup de músics joves. Cada trobada té una motivació concreta: la crida a l'acollida de migrants, la recerca de sentit a la vida, el martiri d'uns religiosos, el Sínode dels joves... Un espai de pregària des d'un seguit de cançons que parlen de fe i compromís i d'uns testimonis de vida que han estat clau a nivell personal. Una invitació a seguir Jesús perquè som cridats a viure: «Tal com diu l'Esclusura: Viurà el qui és just per la fe» (Rm 1,17).

La darrera edició girava entorn l'experiència de trobar Déu i créixer en la fe. Els testimonis aportats eren diversos: el d'uns herois anònims que esdevenen referents, la tasca educativa i l'acompanyament, l'experiència dels absents, l'amor incondicional a Déu que fa lliurar la vida, una experiència de servei en el lleure aportadora de sentit, la vida des de l'agraïment per tot el que ens posa a l'abast, el camí de la fe... Cada testimoni ana-

va acompanyat d'una cançó relacionada.

Testimoniament l'experiència de creixement en la fe des del lleure, un religiós digué: «Vaig viure la fe a casa. La mare m'ensenyà el parenostre frase a frase, i a celebrar el mes de Maria. La visita a l'escola del rector de la paròquia, que ens ensenyava a pregar junts. La pregària del matí i del vespre i el testimoni creient dels monitors, especialment el d'un jove religiós als meus primers campaments, a l'escola, també el del jove catequista a la catequesi parroquial... Així va néixer una vivència interior, sentir Déu a prop, i una vivència exterior: ens havíem d'ajudar i, també, ajudar els qui ho necessiten. Quan vaig tenir edat, fer de monitor a un centre d'esplai, als campaments o a les colònies, em va portar a descobrir i a viure la joia de servir els altres. Estimar Déu, estimar els altres i, així també, estimar Déu. Aquí va néixer i créixer, entre dubtes i certeses, el meu procés vocacional pedagògic i religiós. Recessos, eucaristies, llibres, converses amb l'acompanyant espiritual i, sempre, servei en l'esplai. Un procés que m'ajudà a descobrir la presència de Déu, bategant ben viva en el món.»

HECHOS DE VIDA

Quien da... recibe

Catequistas, personas voluntarias..., aseguran que:

- «**Se recibe** mucho más de lo que **uno da**». Añaden:
- «**Damos** lo que **podemos** y de lo que **somos capaces de hacer**.»

Afirman: «Es un **placer, una alegría**, aunque hemos debido **adaptarnos** a los **cambios** de la **sociedad**: niños y niñas han **perdido atención, receptividad, sensibilidad**. Resulta difícil. Pero también es una **realidad** que, al **contarles testimonios de vida** que **atienden, acompañan, cuidan** a personas **enfermas, inválidas**, les **dan de comer... y mejoran sus vidas**», **quedan impactados. Entienden por qué** aquellas **personas lo hacen todo: por Amor a Jesús**.

Aquellos **niños y niñas, cambian de actitud**. Su **atención es más viva**. Su **interés aumenta**.

En hebreo, **JESÚS** quiere decir: «**DIOS SALVA**». «No hay bajo el cielo otro **nombre**, dado a los **hombres**, por el que **nosotros** debemos **salvarnos**» (Hch 4,12; 9,14).

Claro que, como decía una catequista: «Es **dentro** de **uno mismo** donde debe existir la **chispa** de **Amor a Jesús** y **mantenerla** siempre **viva**, para **transmitirla, comunicarla... hacerla vida**.»

San **Bernardo** enseñaba: «**Iluminar es algo. Calentar es poco. Iluminar y calentar a la vez, es lo perfecto**.»

J. M. Alimbau Argila
Pbro., lic. en Teol.,
Medalla de Plata del Inst. de Teol. Espiritual de Barcelona

Lectures de la missa diària i santoral

Comença el temps de durant l'any

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [He 1,1-6 / Sl 96 / Mc 1,14-20]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. ■ Dimarts [He 2,5-12 / Sl 8 / Mc 1,21-28]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. IV); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. VI); sants Habacuc (s. VII aC) i Miquees (s. VIII aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; sant Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. ■ Dimecres [He 2,14-18 / Sl 104 / Mc 1,29-39]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscila (s. I), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dijous [He 3,7-14 / Sl 94 / Mc 1,40-45]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ Divendres [He 4,1-5.11 / Sl 77 / Mc 2,1-12]. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. ■ Dissabte [He 4,12-16 / Sl 18 / Mc 2,13-17]. Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (festa litúrgica a Catalunya). Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifac i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; santes Pia i Germana, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal. Beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.

20. ■ † Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 62,1-5 / Sl 95 / 1Co 12,4-11 / Jn 2,1-12]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de ciutat de Mallorca.

BAPTISME DEL SENYOR

(Avui també es poden llegir les lectures: Is 40,1-5.9-11 / Sl 103 / Tt 2,11-14;3,4-7)

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar unguint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 3,15-16.21-22)

En aquell temps, la gent que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.»

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom i una veu digué des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.»

(Hoy también se pueden leer las lecturas: Is 40,1-5.9-11 / Sl 103 / Tit 2,11-14;3,4-7)

Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Esto dice el Señor: «Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, en quien me complazco. He puesto mi espíritu sobre él, manifestará la justicia a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, la mecha vacilante no lo apagará. Manifestará la justicia con verdad. No vacilará ni se quebrará, hasta implantar la justicia en el país. En su ley esperan las islas.

Yo, el Señor, te he llamado en mi justicia, te cogí de la mano, te formé e hice de ti alianza de un pueblo y luz de las naciones, para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la cárcel, de la prisión a los que habitan en tinieblas».

Salm responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo, un grito unánime: «¡Gloria!». / El Señor se sienta sobre las aguas del diluvio, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envió su palabra a los hijos de Israel, anunciando la Buena Nueva de la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 3,15-16.21-22)

En aquel tiempo, el pueblo estaba expectante, y todos se preguntaban en su interior sobre Juan si no sería el Mesías, Juan les respondió dirigiéndose a todos: «Yo os bautizo con agua; pero viene el que es más fuerte que yo, a quien no merezco desatarle la correa de sus sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego». Y sucedió que, cuando todo el pueblo era bautizado, también Jesús fue bautizado; y, mientras oraba, se abrieron los cielos, bajó el Espíritu Santo sobre él con apariencia corporal semejante a una paloma y vino una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo, el amado; en ti me complazco.»

COMENTARI

La pregària, ressò de Nadal en el nostre dia a dia

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Nadal és un temps especial, manté la frescor de la mirada senzilla, creient, tal vegada ingènua d'una fe en Déu que sap mirar més enllà dels vaivens del temps present. La commemoració festiva del Baptisme del Senyor és el fermall de tot aquest temps celebratiu: Jesús neix per rebre el baptisme de mans de Joan Baptista. Nadal i Epifania tenen en el Baptisme la millor clausura del cicle de Nadal. Tot i que hagin passat trenta anys en la vida biològica del Salvador, formen part d'un mateix i idèntic misteri: la revelació de Déu Salvador a tota la humanitat. I l'evangeli d'avui ens manifesta el sentit profund d'aquest misteri.

L'evangeli d'avui és peculiar: el centre no el té el gest ritual de sant Joan Baptista, ni tampoc l'experiència que Crist revela per mitjà de la seva humanitat salvadora. El centre rau en el Pare celestial, perquè Jesús està pregant mentre rep el Baptisme. Si haguéssim de resumir tot el misteri de Nadal i Epifania confessat per la Bíblia, celebrat per la Litúrgia i viscut per nosaltres, la pregària és la paraula clau.

La pregària és la companya silenciosa de la vida activa del Fill de Déu, del Servent del Pare; és la resposta als nostres desigs nadalencs; és el puntal de la nostra intensa vida quotidiana; és el connector de la nostra set de Déu. Per la pregària, Crist, font humana de Déu, sadolla la nostra set humana de Déu. Vet ací la grandesa que els espectadors de Joan Baptista cercaven; vet ací la senzillesa que Déu ens vol transmetre en aquest gest humil de Crist, puresa mateixa de Déu. Gràcies a la pregària, el Baptisme que hem rebut guareix la humanitat pecadora; gràcies a la pregària, sorprenentment, som restaurats per l'amor de Déu revelat en Crist, que avui rep un signe de restauració.

Agenda

«Església de Barcelona, Església Intercultural». El diumenge 20 de gener (10.30 h), les comunitats catòliques europees presents a Barcelona us conviden a una eucaristia per donar-se a conèixer i enfortir la seva vinculació diocesana. A la Basílica de Santa Maria del Pi (pl. del Pi, 7).

Celebració de Sant Antoni Abat. Dijous 17 de gener (17.30 h), benedicció d'animals a la plaça de la Parròquia de la Concepció (c/ Aragó, 299). Pregària al sant i distribució de recordatoris.

Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit de Catalunya. Dies 19 i 20 de gener, trobada anual a Martí Codolar (av. Cardenal Vidal i Barraquer, 15). Predicarà fra Gonzalo, OFM Conv.: «Qui ens podrà separar de l'amor de Crist? (Rm 8,35a)». Hi sou tots convidats! Informació: t. 618 293 992 (Ricard), www.renovacio.cat

Amics de Sant Francesc. Dijous 17 de gener (20-21 h), pregària als franciscans del carrer Santaló, 80.

Novahumanitas (c/ Àliga, 12 - Hostafrancs). *Dimecres 23 gen. (19 h)*, sessió de formació (ITER). *Dies 26-27 gener i 2-3 febrer*, «Descobreix-te tu mateix». Ambdues activitats amb Mn. Josep Font. Cal confirmar assistència al t. 616 164 006.

Asociación de Adoradoras del Santísimo Sacramento (Esclavas del Sagrado Corazón - c/ Mallorca, 234). Dijous 17 gener (12 h), oració al Santíssim Sacrament seguida d'eucaristia a les 12.30 h.

ACTUALITAT

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del 18 al 25 de gener de 2019

L'Arquebisbat de Barcelona inaugurarà la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians el divendres 18 de gener, a les 19.30 h, a la Catedral de Barcelona, en una celebració ecumènica presidida per Mons. Sergi Gordo, en què participaran els representants de les diverses confessions cristianes.

El camí ecumènic és llarg, molt llarg, perquè el mal que ens hem fet és també molt gran. Tots els cristians, o quasi tots, celebrem cada any l'octavari de pregària per la unitat del 18 al 25 de gener. Una celebració no apta per a impacients. Fa més de cent anys, més de seixanta a casa nostra, i el que queda!

Les relacions interconfessionals han anat evolucionant al llarg dels darrers cent anys. Des d'unes relacions hostils o, si més no, d'ignorància mútua, s'ha passat a unes relacions de diàleg i fraternitat. Aquesta aproximació s'està fent en tres nivells.

En primer lloc per l'exercici de la caritat ecumènica entre els caps de les diferents confessions.

En segon lloc en l'àmbit doctrinal. Els diàlegs teològics han permès aproximacions molt importants en punts en què semblava que estàvem tan i tan lluny els uns dels altres. Els darrers cinquanta anys s'ha arribat a acords molt significatius o a aproximacions molt notables en aspectes essencials com, per exemple, el principi de la justificació per la sola fe, un punt clau de la reforma del segle XVI, en la relació entre Tradició i Sagrada Escripura, en la concepció de la missió de l'Església, en la concepció del primat i d'alguns aspectes sacramentals: baptisme, eucaristia, ministeri.

En tercer lloc en la base. La relació d'amistat, de pregària unida i de col·laboració fraterna entre fidels de les diverses confessions és un aspecte tant o més important que els altres dos, perquè tot diàleg és més fluid quan hi ha relacions amistoses entre les parts. El resultat més significatiu de l'ecume-

nisme en els darrers decennis, i també el més gratificant, no són els diferents acords o documents, sinó la fraternitat recuperada, el fet que ens hem redescobert germans i germanes en Crist, hem après a valorar-nos i a caminar junts el camí cap a la plena unitat. No només ja no anem els uns contra els altres, com anàvem no fa tants anys, sinó els uns cap als altres.

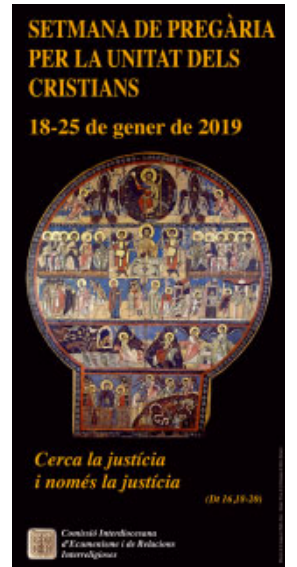
Som on som i ja no hi pot haver marxa enrere. Només podem anar endavant amb paciència i amb confiança en l'acció de l'Esperit Sant, no oposant-nos al seu do sinó acollint-lo i fent-lo fructificar. Ell és el constructor de la unitat, col·laborem-hi. Hem d'augmentar el flux d'amistat, respecte i confiança entre els membres de les diferents confessions en el nostre entorn més immediat. Hem d'aprofitar les ocasions de contacte que hi ha en els nostres pobles i ciutats. Desgraciadament, sembla que la preocupació per la unitat ocupa un lloc no gaire important en la vida de les nostres comunitats catòliques, protestants i ortodoxes. No treballar per la unitat és traïr el sentit de la pregària de Jesús en el darrer sopar: «Que siguin u» (cf. Jn 17,21-23).

Totes les comunitats parroquials o religioses i tots els moviments hem d'anar donant cos a una nova activitat pastoral, la pastoral ecumènica, al costat de la pastoral social, sacramental, familiar ...; ho dic per als catòlics, òbviament. També els altres germans cristians, encara que no en diguin *pastoral*, haurien de fer quelcom semblant. L'acció ecumènica no és una elecció opcional, sinó una obligació sagrada per a tots els cristians.

Enguany el lema i els textos per a l'octavari han estat elaborats per les esglésies d'Indonèsia. El lema, com veureu, és «Cerca la justícia i només la justícia» (Dt 16,18-20). Les nostres divisions no poden ser obstacle perquè totes les esglésies, per elles mateixes i en comunió amb totes les altres, assumeixin el repte de treballar per la justícia en el món.

Que aquest octavari ens ajudi a refermar el nostre compromís per la justícia.

Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

Un sueño de Dios

Hace unos días leí un documento de los obispos belgas que me llamó mucho la atención, ya que hablaba del sueño de Dios para la humanidad. Creo que compartir con vosotros su mensaje nos puede ayudar a vivir el eje de la fraternidad, que es el objetivo de nuestra archidiócesis para este año. Mirad lo que dicen los hermanos obispos:

«En nuestros días, tener que convivir con un gran número de gente se siente cada vez más como una carga. Vivimos muy cerca unos de otros y hay cantidad de leyes y reglamentaciones que tratan de regular las relaciones interpersonales [...]. Además, estas [personas] son a menudo muy diferentes de nosotros. Muy pronto ya no habrá en el mundo un lugar que sea homogéneo

en cuanto a raza, color, lengua o religión. Y entonces se oye decir: "Pues dejadme que me ocupe de mí mismo y de mi pequeño mundo".

«Y, sin embargo, vivir en comunió con muchos otros, incluso diferentes, es el primer sueño de Dios para la humanidad. El paraíso era el ámbito por excelencia de la co-existencia: los seres humanos, las plantas, los animales y todo el cosmos. Se ponían nombres, para poderse conocer y para poderse interpelar mutuamente. Entonces reinaba la paz, la serenidad y la alegría. [...] La vida en común con otros no era una carga, sino una gracia.» (Conferencia Episcopal de Bélgica, *¿No sabéis interpretar los signos de los tiempos?* (Cf. Mt 16,3b), 2007, n. 60-61)

¿Por qué nos cuesta la convivencia, por qué nos cuesta la fraternidad? Quizás porque hemos olvidado que la fraternidad supone siempre una paternidad. Quizás hemos querido vivir una fraternidad huérfana. La ausencia de un mismo padre hace que nos cueste mucho más aceptar las diferencias del otro, y estamos tentados de vivir en la auto-referencialidad: «Dejadme que me ocupe de mí mismo y de mi pequeño mundo».

La fraternidad es un don que Dios Padre quiere regalar a cada uno de sus hijos. No es una conquista o un mérito por ser buenas personas. Es un don que responde a un gran deseo que Jesucristo pide al Padre: «Para que todos sean uno, como tú, Padre, en mí, y yo en ti, que ellos también sean uno en nosotros». (Jn 17,21)

Ahora bien, fijémonos que no es un antojo caprichoso de Dios. Nosotros

necesitamos la fraternidad, necesitamos la compañía para vivir, para conocernos a nosotros mismos, para afrontar las dificultades, para tomar decisiones, para celebrar la vida. La fraternidad es un don y a la vez una necesidad. Nos exige el esfuerzo de intentar mirar al otro no desde la sospecha sino buscando reconocer en él la presencia del Señor.

Vivir la fraternidad como actitud de conversión pastoral no es sólo para que podamos ser mejores cristianos o vivir con más paz y alegría, sino que está al servicio de la evangelización: «Para que el mundo crea que tú me has enviado» (Jn 17,21). No hay mejor anuncio del Evangelio que una comunidad que se siente querida por el Señor, que se ama y ama...

Queridas hermanas y hermanos: la fraternidad no nos vendrá por una red de normas y decretos, como apuntaban los obispos belgas. Pedimos al Padre el don de la fraternidad, ¡para que podamos vivir el sueño de Dios y anunciar un reino de paz, serenidad y gozo!

Seguiu-nos

www.esglesiabarcelona.cat

 facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu

Ràdio Estel: 106.6 FM

Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT